

след залез слънце, наkitена и пъстра тълпа почна да изкачва Боярски рът и каменистия друм, който водеше към Малката порта. Ночиите и конете оставаха в крепостните дворове, а гостите, под грижите на великия примикър, се отправяха към празнично украсените градини. Разнородни говори се смесваха в необичайна глъч, женски смехове, мъжки високи гласове, кумански възклицания, фрушки благословии, гръцки притворства, българска звънлива и остра реч...

Младите се разхождаха на групи, стесняваха се да взимат постоянно от подносите, които минаваха край тях, отрупани с праскови, смокини от Смирна, медени сладки и млади лешници, докато по-старите често се поспираха пред препълнените с вино купи и лесно ги изпразваха до дъно. Долу гостите пристигаха все повече и изпълваха всички пейки, всички беседки, всички нарочно построени за случая тераси, през това време горе, в покоите на Елена, можеше да се види картина, която никак не отговаряше на празничното настрояние, което цареше в градините.

Кира Ирина и княгиня Елтани помагаха на царската дъщеря да си облече новата руба, шита в Тесалоника, която баща ѝ бе поръчал нарочно за тържеството.

Всеки, който познаваше хубавото момиче, с цъфнали бузи и черни весели очи, което изпълваше с песните и смеха си двора на Никея, сега не би могъл да познае в тази бледа и посърнала мома бившата невеста на кир Теодор ^{Ласкарис} Ватази. Сини сенки обграждаха хълцналите ѝ, угаснали очи. Свежите ланити бяха омършавели и загубили чудната си закръгленост. Младата, червена уста бе вечно свита в горчиво и скръбно изражение.

Елена седеше връз коженото кресло, отпуснала безволно ръце със сведено надолу чело, без да желае дори да погледне одеждите и наkitите, с които трябваше да се нагизди. До нея стоеше изправена госпожа Иова и държеше купа с настойка от зеленика, дивисил, здравец и люляка. Ала чашата бе пълна и момичето не искаше да до-